

El festival Sónar de Barcelona celebra enguany el seu vintè aniversari, amb un cartell ple de referències a la seua pròpia història, però també de novetats sorprenents i de presències no exemptes de controvèrsia. Alhora, estrena nova seu diürna a la Fira per tal com les instal·lacions del CCCB que l'havien vist nàixer se li han quedat petites.

Vint anys del Sónar: un clàssic revolucionari

César de Melero, Àngel Molina i Raül G. Pratginestós (més conegut com a Dj Zero) –els tres de Barcelona i uns dels millors representants de l'escena electrònica del nostre país, cadascun en el seu estil– es retrobaran la nit del divendres 14 de juny en la sessió central del festival Sónar de Barcelona. Ells tres foren uns dels pocs protagonistes de la primera edició del festival, l'any 1994, acompanyats en aquell moment de figures primigènies de la música avançada com Holger Czukay (deixeble de Stockhausen i fundador de la banda de *kraut rock* Can), el discjòquei també alemany Sven Väth, els industrials Esplendor Geomètrico o els il·luminats Éric i Marc Hurtado (Étant Donnés, arribats directament des de Grenoble via Marcel Duchamp).

Actualment, el pioner César de Melero és considerat un dels millors *djs* del món per la revista *Dj Mag* i està estretament vinculat a l'escena de clubs d'Eivissa, on va ser un dels creadors de l'estil conegut com a Balearic Beats. Àngel Molina és un dels artistes més carismàtics i reconeguts, amb una llarga carrera que l'ha portat a punxar a tot el món, a més de ser un assessor imprescindible de la programació del festival; i Zero, finalment, suma al seu vessant com a discjòquei seguidor de les tendències més *underground* la seua labor de divulgador i promotor musical. Els tres són història viva de l'electrònica nacional.

Aquest trio d'asos, però, no són els únics artistes que es recuperen de la primera convocatòria: l'alemany Uwe

Schmidt, amb el seu projecte Atom TM, presentarà el seu darrer disc, *HD* (en el qual intervenen també músics com Alvar Noto o Jamie Lidell, també assidus del Sónar), que ha creat una gran expectació. L'any 1994 actuà sota el seu àlies, Atom Heart, i va repetir el 2006 com a Señor Coconut oferint una versió gamberra dels temes de Kraftwerk, que enguany són, precisament, els caps de cartell.

Però la recuperació més especial de la programació de 1994 no és un altre que Laurent Garnier, “el *dj* per antonomàsia”, lligat al festival durant aquests vint anys. L'actuació de Garnier és esperada amb fruïció pel seu públic fidel, ja que serà l'encarregat de tancar el festival la

matinada del diumenge, tal com ja va fer l'any passat amb una sessió magistral que no se sap si es podrà superar. Són les coses d'un festival com aquest, que crea llegenda entre els seus addictes: el mateix Garnier (en la seua recordada sessió a la sala Apolo en aquell primer Sónar de 1994) va ser l'encarregat de descobrir les noves i trencadores tendències musicals (el *techno*, el *house*, la música *dance* i la cultura de clubs) a una Barcelona que intentava redefinir-se en plena crisi postolímpica.

Això va ser possible per obra i gràcia dels tres creadors del festival –els músics i periodistes Ricard Robles, Enric Les Palau i Sergi Caballero– que, amb la col·laboració del CCCB i quan les guitarres i el rock ho infectaven tot, van aparèixer en el panorama musical trencant tots els motlles coneguts i presentant un producte que conjugava la investigació musical més arriscada (bàsicament durant el Sónar de Dia) amb l'esperit de la música de ball per a les sessions de les nits, completant-ho a més amb la difusió de les noves tendències artístiques lligades a la tecnologia, per fabricar un producte que no ha parat de créixer durant tots aquests anys, tant en públic assistent com en volum de negoci. L'esperit innovador, fresc i desacomplexat, però, s'ha mantingut com des del primer dia.

Una altra de les figures mítiques que tindrem enguany, considerat també un dels pilars del festival, és Richie Hawtin, que actua regularment des de la tercera convocatòria del Sónar, el 1996 (encara a les carpes del Poble Espanyol de Montjuïc). És un dels discjòqueis i productors més importants de tota la història de la música electrònica. Anglès de naixement, canadenc d'adopció (on va viure l'esclat del *techno* de Detroit directament des de Windsor, just a la ratlla de la frontera) i berlinès per decisió pròpia, ha passat pel Sónar en moltes ocasions i enguany ho farà amb la seua innovadora sessió “Enter” (que l'estiu

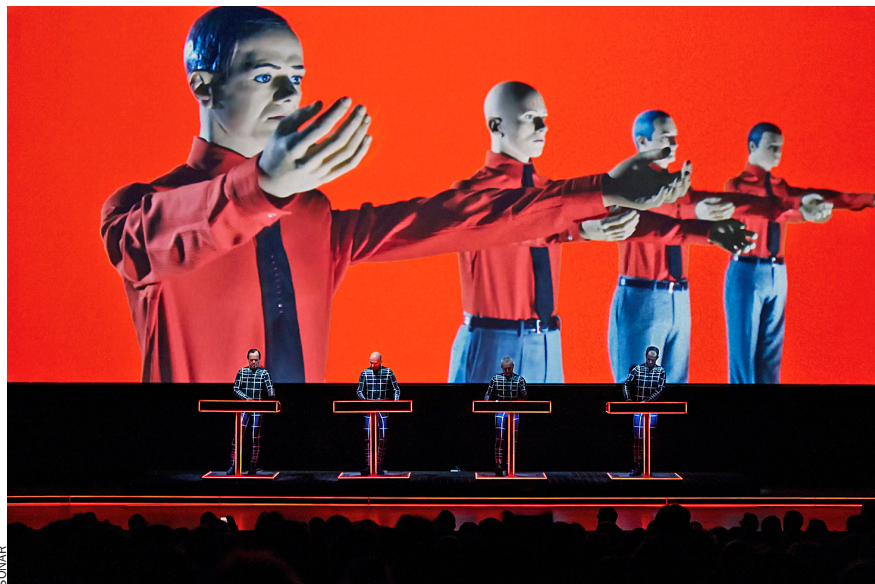
passat va revolucionar Eivissa des de l'Space, el club de la platja d'en Bossa), acompanyat per Paco Osuna, *dj* barceloní foguejat a València a mitjan anys noranta en sales tan conegudes com ACTV, Heaven o Puzzle, en l'època gloriosa del *so València*.

És impossible resumir ací el que el Sónar ha fet al llarg dels vint anys d'existència, però sí que es pot dir que sempre ha estat atent a portar a Barcelona els millors representants de tots els estils apareguts en l'evolució de la música electrònica i, en molts casos, descobrint-los a un públic delerós de novetats. I sempre amb la doble finalitat de presentar tant les figures consagrades com, especialment, els autors revelació o els que estan a punt de ser-ho, sempre arriscats i inventors de sons i de màquines. De Merzbow a Masters At Work, de Jeff Mills a Orbital, de François Kevorkian a Aphex Twin, de Carl Cox a Dj Hell... el llistat és esborrador.

Per a l'edició commemorativa d'enguany, i a banda dels que ja hem citat, es destaquen tres figures capdavanteres: Kraftwerk, Pet Shop Boys i el polèmic Skrillex.

Els primers, actius des de 1970, juguen en la lliga superior i han passat fins i tot pel MoMA de Nova York o per la Biennal de Venècia. En aquesta ocasió presentaran el seu nou espectacle en 3D, un mitjà idoni per a reforçar la seua iconografia: uns clàssics amb sabor a novíssims. Pet Shop Boys, per la seua banda, presenten també nou espectacle acompanyant els temes del seu proper àlbum, *Electric*, que no estarà disponible fins el juliol. Quant a la inclusió del fenomen de masses californià Skrillex, no ha mancat la polèmica a la premsa i les xarxes socials, acusant els organitzadors de poc puristes; però realment la seua presència ve a certificar l'aposta ferma del Sónar per les darreres tendències i els nous públics, sense cap arteriosclerosi preconcebuda.

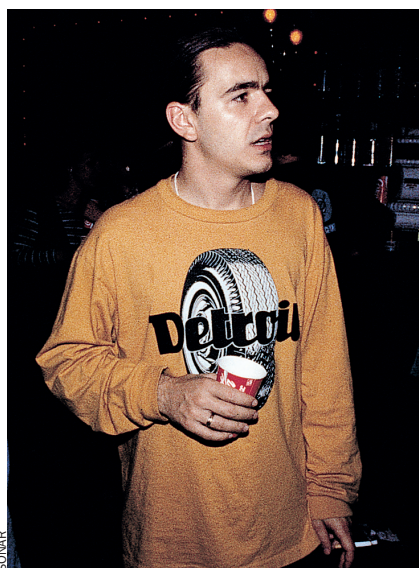
A més, els tres dies i tres nits d'intensa durada del festival permetran als aficionats i als curiosos gaudir de noms –per posar només uns quants exemples– com el rei del *clubbing* berlinès Paul Kalkbrenner, l'americà Maceo Plex (hereu de grans noms com Isolée o Luomo, que factura un *house* amb grans dosis de *funk*), el pioner de Detroit Derrick May, l'obscur *noise* de Vatican Shadow (ob-

Kraftwerk presenten el seu nou espectacle en 3D.

A l'esquerra, compareixença de Mixmaster Morris en la presentació del Sónar de 1994. A la dreta, Richie Hawtin, un assidu del Sónar des de 1996.

Laurent Garnier, a la sala Apolo durant el primer Sónar, 1994.

sessionat amb la guerra d'Iraq) o Nacho Marco, la connexió ferma i contundent del Sónar amb la ciutat de València, qui ja ha passat per quasi tots els escenaris en edicions anteriors, un veterà del *house* que acaba de fitxar pel prestigiós segell de Filadèlfia Ovum Recordings.

I tot això, en resum, és una altra manera completament diferent d'entendre la vida. Com va dir Mixmaster Morris (un altre dels pocs que va actuar en el seminal Sónar de 1994) referint-se a les seues festes itinerants Synergy de finals dels vuitanta: "Tot el món es passava la nit sencera ballant i era genial perquè estàvem ajudant a clavar una estaca enorme al cor del rock'n'roll. Estàvem ballant sobre la seua tomba".

Emili Payà